

TALÁLT VERSEK

Kormos István

(1923 – 1977)

VONSZOLNAK PIROS DELFINEK

vonszolnak piros delfinek koromtengeren éjszaka
partra kicsapnak az a part szívem leomlott partfala
álmaim-rakta házadig onnan vakon is elmegyek
de kapud nyitott-kés-kapu ablakon küldő fényjelek
s kezek kezek kezek kezek küldő kezek taszítanak
hangtalan hang eresszelek hangtalan hang elhagyjalak
gyerekkorodba nem hagyod magadat visszarántani
vergődnek csak homlokodon kérlelő szavam szárnyai
szemed nem-lehet-fényei elmondják ami mondhatatlan
hogyan nem leszel hogyan nem leszek keréketört nevetés csattan
jövönk a halvaszületett koromtengereken libeg
felfalják piros lovaim kik vonszoltak a delfinek
egy árva kutyaugatás nem engem szólít nevemen
fenn salétromos menny ragyog hűvösen lehajtom fejem
cella-magány jön hallgatok ki voltam istenek fia
alámerül Atlantiszom Párizs Marlotte Normandia

OKTÓBER

Gyors madár-Niagara zúdul
ötven évemre fröcskölődve, csurdig
a vérző-füvü-rét zöld füttyögéssel:
rigók, csízek hullámlanak, pirók
csirreg egy galagonya-kottaágon,

havat futtatnak északi egekre
a barázdabillegető-bakák,
szelet szurkál szarvára hajahéjjal
két Ázsiát-vonszoló kisökör;
nem tél ez, mondják, év októbere,
valamint életem októbere;
baktattam a királydinnyés homok
kéksárga lepedőjén fölsziszegve,
támasztva vállam Szent Lajos-sziget
örök falának, szekérutakat
hömpölygetett időm Miasszonyunk
Katedrálisa fölött, déli tengert
Mecsér és Miklós és Lébény között,
ahová visszamenni volna jó;
szoknyák úszkálnak a fellegtelen
mennynek feszülve: tejszagot lobognak,
pendely-sirályhad keringel, cipő-
erdő suttogja fülembé: Fiú,
lemesterkedtél minket lánybokákról.
Orromba csap az égő fű szaga,
október ez, az év októbere,
valamint életem októbere;
nem fájna, ha egy nagy csontkalapács
a halántékomra csördítene,
de utánam, uraim, mi marad?
mert tenyerem csak semmivel tele,
árkok szikráznak benne karcosan,
és kihűlt szerelmek lehellete;
látsz régóta, szegények Istene,
pecsétednek szívemen a helye,
tudtam s tudom, milyen lámpa ragyog
utamra, bár a nap is fekete,
serceg és pattog kanócélete;
már nem birizgál semmilyen titok,
én kezdettől magamra számítok.